

DOI: <https://doi.org/10.35774/econa2023.04.175>

JEL classification: G12, G30, G31, G32, G35

UDC: 658.5.012.1:330.341.1

Ігор СТЕФАНІВ

кандидат економічних наук, доцент,
кафедра фінансових технологій та банківського бізнесу,
Західноукраїнський національний університет, Україна
E-mail: sifftern@gmail.com
ORCID ID: 0000-0003-2026-9835
ResearcherID: H-3815-2017

ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА ПІДПРИЄМСТВА

АНОТАЦІЯ

Вступ. Стан розвитку економічної системи України, необхідність функціонувати в умовах воєнного стану вимагає від підприємств здійснювати пошук більш ефективних механізмів управління власним бізнесом, швидше досягати поставлених завдань, оптимізуючи процеси управління активами, удосконалюючи технологічні аспекти діяльності, ефективно управляючи інформацією. Підвищений рівень ризикованості економічної діяльності вимагає значних змін у системі управління ресурсами з метою забезпечення стабільності виробництва товарів та процесів надання послуг для отримання оптимального рівня прибутку. Одним із напрямків діяльності, який спроможний нормалізувати прибутковість за умов невизначеності є інвестування.

Працюючи за умов зниженого рівня попиту, намагаючись зберегти сталість економічних процесів, господарські зв'язки із рештою суб'єктів господарювання підприємства максимізують власні зусилля для утримання сталих обсягів реалізації та величини власного доходу, постійно здійснюючи пошук оптимальних форм управління капіталом, забезпечуючи відносний рівень фінансової стабільності.

Мета. Метою дослідження є пошук шляхів оптимізації процесів управління інвестиційною діяльністю, фінансовими, матеріальними та інформаційними ресурсами для забезпечення сталості економічних процесів.

Методологія. В процесі роботи використовувалися методи аналізу та синтезу, узагальнення та порівняння, наукової абстракції.

Результати. У статті проведена оцінка ефективності процесів управління капіталом, окреслюються основні форми здійснення інвестиційної діяльності, методи концентрації ресурсів, напрямки підвищення оборотності активів підприємств.

Означені фактори, що здійснюють вплив на результативність процесів інвестування, формування інвестиційної політики, прискорення оборотності ресурсів, проводиться оцінка потреб фінансових ресурсів на реалізацію інвестиційних проектів, форм використання позичкового капіталу.

Окреслені шляхи оптимізації інвестиційної діяльності підприємств, методи підбору та концентрації ресурсів, напрямки підвищення рівня їх ліквідності. Визначені ефекти, що можуть бути отримані за результатами реалізації окремих інвестиційних проектів. Увага акцентується на здатності інвестицій забезпечити стабільність фінансової системи підприємства та забезпечити сталий розвиток. Зазначається необхідність вирішення проблем інформаційного забезпечення інвестиційної діяльності, підбору методів одержання інформації, форм її управління.

Означені напрямки розвитку наукового потенціалу підприємств, форм його використання, складові оптимальної системи управління ресурсами.

© Ігор Стефанів, 2023

Отримано: 11.11.2023 р.

Рекомендовано до друку: 03.12.2023 р.

Опубліковано: 06.12.2023 р.

Ця стаття розповсюджується на умовах ліцензії Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0, яка дозволяє необмежене повторне використання, розповсюдження та відтворення на будь-якому носії, за умови правильного цитування оригінальної роботи.

Як цитувати: Стефанів І. Інвестиційна політика підприємства. *Економічний аналіз*. 2023. Том 33. № 4. С. 175-181. DOI: <https://doi.org/10.35774/econa2023.04.175>

Окреслені форми впливу інвестиційних процесів на рівень прибутковості діяльності, ліквідності активів та платоспроможність, методи оптимізації оборотності активів, форми підвищення ефективності діяльності за рахунок запровадження інновацій.

Ключові слова: інвестиції; інновації; прибуток; ризики; економічна діяльність; оборотність капіталу; ліквідність; платоспроможність; рентабельність.

Вступ

Перебуваючи у складних економічних умовах сьогодні значна кількість вітчизняних суб'єктів господарювання намагається зберегти досягнутий раніше рівень ефективності власної діяльності та утримати його і надалі. При цьому використовується увесь спектр засобів – підприємства намагаються ефективно управляти наявними ресурсами, забезпечуючи стійкість виробничих процесів, активізують інвестиційну та інноваційну діяльність, нарощуючи якісні ознаки факторів виробництва, розвивають власні технології, удосконалюючи інформаційну складову. Досягнути стабільного стану в умовах невизначеності можна лише у тому випадку, коли розроблені та реалізуються тривалі плани розвитку, у яких окреслюються усі цілі підприємств, форми реалізації інвестиційної діяльності, що містять окремі проекти і спрямовані на забезпечення сталості економічної діяльності та забезпечення стійкості позицій підприємств на ринку.

Досягнення стійких та прийнятних темпів розвитку не можливе без інвестиційної та інноваційної діяльності, використання сучасних систем управління інформацією. Саме це і зумовлює актуальність дослідження.

Проблематикою інвестиційної діяльності суб'єктів господарювання займалися ряд вітчизняних вчених, зокрема Н. Брюховецька, І. Булеєв, Л. Федулова, З. Юринець, О. Піщуліна та інші. Вони акцентували увагу на потребі реалізації зарубіжного досвіду у діяльність вітчизняних підприємств. Проте недостатньо вивченими залишаються питання ефективності здійснення інвестиційної політики підприємства за умов невизначеності.

Мета статті

Метою дослідження є розвиток теоретико-методологічних основ оцінки ефективності інвестиційної політики підприємства.

Виклад основного матеріалу дослідження

Суб'єкт господарювання, який намагається тривалий час ефективно працювати на ринку повинен постійно розвиватися, використовуючи інвестиційно-інноваційні механізми, оновлюючи наявні фактори виробництва, підвищуючи якісні характеристики виробничих процесів та їх результатів, враховуючи стан економічної системи у поточному періоді часу, тенденції її розвитку у майбутньому.

Інвестиційні проекти повинні бути спрямовані на нарощення якості товарів та послуг, їх обсягів, що надасть змогу ефективно впливати на попит, регулюючи контрольовані обсяги ринку. При цьому нормалізуються процеси управління основними та оборотними активами, підвищується рівень їх ліквідності [3, с. 256].

Досвід свідчить, що точкових дій у інвестиційній сфері недостатньо, повинна бути сформована інвестиційна політика та стратегія, що спрямовані на утримання високих показників ефективності економічної діяльності упродовж тривалого періоду часу. Забезпечити сталість фінансово-господарської діяльності можна лише за рахунок постійних креативних змін.

Дійсний стан економічної системи країни, вкрай неефективна фінансово-кредитна політика держави, нестабільне законодавство та політична ситуація не дає змогу суб'єктам господарювання швидко розвиватися, використовуючи внутрішні та зовнішні ресурси, зокрема фінансові та інформаційні. Значна кількість підприємств не може віднайти достатніх активів для реалізації інвестиційних проектів і, як результат, Україна економічно та технологічно відстає від розвинених країн світу [4, с. 123].

Відсутність сформованої інвестиційної політики звужує можливості суб'єктів господарювання в удосконаленні техніко-економічних аспектів їх діяльності, не дає

змоги вчасно та у повному обсязі оновлювати наявні фактори виробництва, нарощуючи якісні показники власних виробництв, що негативно впливає на результати їх діяльності, стримуючи розвиток.

Щоб допомогти суб'єктам господарювання прискорити власний розвиток в країні повинні бути сформовані відповідні умови для вільного доступу до інформаційних та фінансових ресурсів, причому їх вартість повинна бути прийнятною з економічної точки зору. Комбінуючи ресурси, використовуючи допомогу держави, результати діяльності наукової сфери, співпрацюючи з інвестиційними фондами та кредитними установами суб'єкти господарювання матимуть змогу комплексно вирішувати поставлені завдання, використовуючи інвестиційні та інноваційні проекти, що позитивно впливатиме на якісні риси виробництва і надасть змогу наростити обсяги реалізації, швидше досягати запланованих цілей [5].

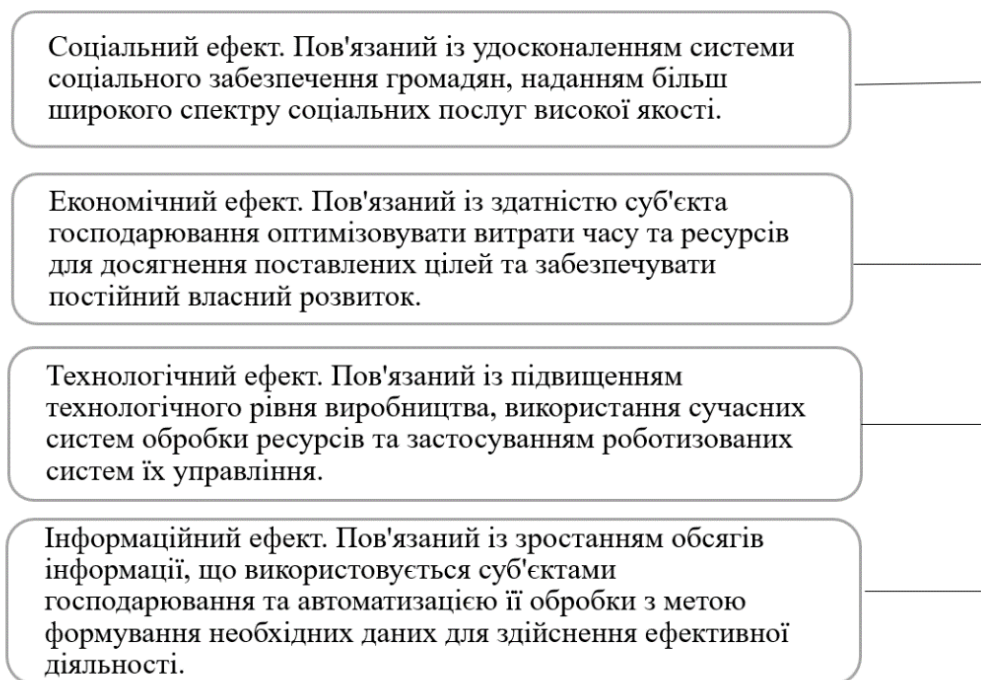
Варто зазначити, що поточна значна трудомісткість процесів пошуку та залучення зовнішніх ресурсів, високий рівень їх вартості не сприяє їх використанню у власній діяльності та не дозволяє забезпечити стійкість інвестиційних процесів і негативно позначається на загальному розвитку. Як результат, суб'єкти господарювання не можуть швидко оновлювати ресурси, формувати стійкі виробничі процеси. З іншої сторони, власних ресурсів у більшості випадків недостатню щоб забезпечити стійкий розвиток.

Використовуючи сучасні технології, цифрові форми управління інформацією інвестиційні ресурси повинні забезпечувати розвиток технологічної частини виробництва, бути спрямовані на підвищення рівня рентабельності активів, оптимізацію структури факторів виробництва, надавати змогу швидко та з мінімальними витратами досягати поставлених цілей та сприяти реалізації окремих напрямків діяльності суб'єктів господарювання. При цьому сформовані інвестиційні проекти мають бути економічно обґрунтованими, функціонально пов'язаними із основними напрямками діяльності підприємств.

Реалізація інвестиційної політики компанії пов'язана із досягненням окремих економічних завдань, що проявляється в економічному соціальному, технологічному та інформаційному ефектах.

З метою нормалізації виробничих процесів підприємствам варто використовувати сучасні механізми управління інвестиційними витратами, забезпечуючи оптимальне поєднання власних та залучених ресурсів. Бувають випадки, коли суб'єкту господарювання складно накопичити необхідні обсяги активів для реалізації інвестиційних проектів, а їх невиконання може призводити до втрати частини ресурсів. У такому випадку потрібна зовнішня фінансова допомога і додатковим джерелом ресурсів можуть слугувати кошти кредитних установ, держави. У цьому випадку швидкість інвестиційно-інноваційного розвитку буде залежати від наявності та форм реалізації існуючих державних програм у цій сфері, обсягів та вартості зовнішніх ресурсів та оптимальності законодавчої системи. Державі слід постійно стимулювати інтенсифікацію реалізації складних інвестиційно-інноваційних проектів суб'єктів господарювання, формуючи ресурсні програми підтримки, виділяючи гранти, створюючи умови для можливості отримання пільгових кредитів, підтримуючи розвиток лізингу, науки, надаючи різноманітну інформаційну та юридичну допомогу. Саме така діяльність із боку держави буде сприяти розвитку економічної системи загалом.

Варто зазначити, що здійснюючи інвестиційну діяльність підприємства можуть частину операційних грошових потоків переспрямовувати у інновації, що у певних випадках може призводити до скорочення обсягів виробництва. Такі зміни можуть бути прийнятними лише у тому випадку, коли очікується якісний ріст виробничих процесів у майбутньому, що є основним фактором утримання значного рівня конкурентоспроможності. Використовуючи чітко сформовану стратегію розвитку підприємство може оптимізувати власні грошові потоки, перерозподіляючи ресурси між операційною та інвестиційною діяльністю, що скорочуватиме валові витрати та забезпечить сталість процесів розвитку.

Рис. 1. Ефекти від реалізації інвестиційних проектів

Реалізація інвестиційних проектів вимагає оперативних змін у поточних економічних процесах і викликає реструктуризацію факторів виробництва, що може призводити до зростання ризикованості діяльності та вимагає ефективної системи планування. При цьому підприємству потрібно визначитися із альтернативною вартістю витрат, враховуючи потребу у стабілізації операційних процесів та необхідність мінімізації валових витрат та оптимізації поточних доходів. Здійснюючи інвестиції потрібно намагатися функціонувати стабільно, зберігаючи сталими основні економічні показники, не втрачаючи темпи оборотності капіталу, його дохідність, власний вплив на ринок та продовжуючи забезпечувати споживачів товарами та послугами. У іншому випадку значні розриви у постачальницькій діяльності можуть призводити до втрати частини ринку, скорочення кількості клієнтів, що негативно впливатиме на майбутні доходи.

У будь-якому випадку інвестиційні процеси варто функціонально поєднувати із фінансовою стратегією компанії, власними цілями, забезпечуючи планомірність процесів розвитку, стабільний рівень витрат та доходів.

Загалом інвестиційні проекти використовують з метою отримання додаткового прибутку, хоча бувають випадки, коли вони можуть спрямовані на стабілізацію прибутковості у тривалому періоді часу. При цьому напрямки інвестування повинні пришвидшувати процеси реалізації основних цілей, допомагати підприємству досягати поставлених завдань у чітко визначені терміни, утримуючи оптимальний рівень ліквідності ресурсів, платоспроможність, підпорядковуючи інвестиційну стратегію виробничій.

Кожен інвестиційний проект компанії має власні характерні ознаки і частково реалізовує сформовану політику розвитку. При цьому форми реалізації, результати, ефекти окремого проекту мають гарантувати стабільність економічної діяльності, постійність оновлення ресурсів, розвиток техніко-технологічної складової виробництва. Оскільки, у більшості випадків, підприємству складно екстраполювати результати минулих інвестиційних проектів, бо кожен по-різному впливає на економічну діяльність, то важливим є формування загальної системи розвитку компанії.

Сформована фінансована політика суб'єкта господарювання повинна підпорядковуватися політиці розвитку, що містить інвестиційну та інноваційну складову, де окреслюється перелік заходів відповідного типу, спрямованих на досягнення основних економічних цілей. Інвестиційна стратегія передбачає поетапний розвиток суб'єкта господарювання з метою реалізації поставлених ним цілей, стабілізації власної економічної діяльності, оптимізації рівня прибутковості. Усе це дозволить сформувати стійкі позиції підприємства на ринку, забезпечити необхідний рівень ліквідності ресурсів, платоспроможності та фінансової стійкості. Саме такий підхід до розвитку є найбільш оптимальним.

Для реалізації інвестиційної стратегії компанія потребує ефективно сформованої ресурсної бази, що структурно та функціонально повинна бути поєднана із основними її цілями, забезпечуючи поточні конкурентні переваги. При цьому плануються майбутні джерела доходів суб'єкта, оскільки інвестиційна діяльність може бути пов'язана із зміною типології системи виробництва, реструктуризацією джерел ресурсів, зміною форм та методів реалізації продукції.

Варто зазначити, що оскільки інноваційна діяльність суб'єкта господарювання здійснюється паралельно із операційною, то вона приймає на себе частину ресурсів, що завжди пов'язано із зміною структури факторів виробництва та прямо впливає на рівень прибутковості.

Загалом, процеси реалізації інвестиційної політики спрямовані на:

- утримання стійкого розвитку підприємства, високого технічного та технологічного рівня виробництва за рахунок використання інновацій;
- пришвидшення темпів оборотності продукції, її оновлення;
- формування прийнятного рівня рентабельності та його стабілізації упродовж тривалого періоду часу;
- зростання вартості капіталу та рівня ефективності його використання;
- утримання платоспроможності, ліквідності активів та фінансової стійкості.

Процес вибору інвестиційного проекту базується на існуючій ресурсній основі, вдало підбраній інформаційній складовій. При цьому підприємство намагається оперувати прийнятними типами ризиків оптимального рівня, що не спотворює існуючу фінансову систему і певною мірою убезпечує від майбутніх фінансових втрат.

Інвестиційну стратегію реалізують, використовуючи фінансовий механізм, що містить набір фінансових інструментів, за допомогою яких управляють активами, змінюючи їх структуру та якісні ознаки у потрібному напрямку, забезпечуючи досягнення планових показників ефективності. При цьому компанія концентрує відповідні ресурси, функціонально пов'язує їх із вибраним інвестиційним проектом і таким чином оптимізує процес його реалізації, досягаючи оптимального рівня витрат та прийнятного рівня ризиків.

Варто зазначити, що розробляючи інвестиційні проекти підприємство повинно приймати до уваги особливості загальної власної економічної стратегії, нормалізуючи рух ресурсів та рівень їх доходності. Саме такий стан сприятиме реалізації проекту, а загальна система оборотності ресурсів не зазнає змін і підприємству не доведеться використовувати додаткові ресурси на стабілізаційні цілі, що позитивно вплине за загальні показники діяльності підприємства та його темпи розвитку. У свою чергу, вибираючи функціонально пов'язані проекти компанія матиме змогу економити ресурси, затрачаючи мінімум зусиль на їх управління, що позитивно впливатиме на стан фінансових та матеріальних потоків, на загальну ефективність діяльності.

Висновки та перспективи подальших розвідок

Суб'єктам господарювання, які намагаються стабілізувати власну діяльність в поточних умовах необхідно сформувати і постійно удосконалювати інвестиційну стратегію, яка функціонально повинна бути пов'язаною із загальними напрямками розвитку. При цьому варто враховувати обмеженість обсягів фінансових та матеріальних ресурсів, які можуть бути використані. Саме такий підхід

дозволяє забезпечити фінансову стійкість, забезпечуючи стабільність процесів формування доходу упродовж тривалого періоду часу. Пропри це, використовуючи інвестиції та інноваційні механізми розвитку компанії мають змогу забезпечити стабільність процесів оборотності капіталу,

використовуючи які можна підвищувати якісні риси процесів виробництва.

Формуючи інвестиційний механізм суб'єкти господарювання мають змогу ефективно перерозподіляти ресурси між операційними процесами та процесами розвитку, забезпечуючи ефективність власної діяльності упродовж тривалого періоду часу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аранчій В. І., Зоря О. П., Голбан Т. Т. Стратегічні напрями інвестиційно-інноваційного розвитку аграрного виробництва на галузевому та господарському рівнях. *Причорноморські економічні студії*. 2019. Вип. 45. С. 33-38.
2. Дацій О. І. Фінансове забезпечення інноваційної діяльності в агропромисловому комплексі України. *Проблеми інвестиційно-інноваційного розвитку*. 2011. № 1. С. 65-76.
3. Ільїна К. О. Категоріальний апарат інноваційної теорії як фундамент зародження інноваційно-інвестиційної моделі розвитку в українську економічну систему. *Науковий вісник НЛТУ*. 2009. Вип. 19.4. С. 256-264.
4. Лижник Ю. Б. Динаміка інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств України. *Вісник Національного університету водного господарства та природокористування*. 2011. № 2(54). С. 123-130.
5. Мармуль Л. О., Ксьонжик І. В. Інвестування інноваційного розвитку харчових і переробних підприємств: монографія. Миколаїв. 2011. 153 с.
6. Росохата А. С. Формування методичного апарату прогнозування напрямів інноваційної діяльності промислового підприємства. *Економіка і управління*. 2014. № 2. С. 115-121.
7. Федулова Л. І. Інвестування в цифрову економіку: глобальні тенденції та практика України. *Економіка та держава*. 2020. № 4. С. 6-13.
8. Харів П. С., Микитюк П. П. Аналіз стану інноваційного розвитку промислових підприємств та шляхи його стимулювання. *Економічний аналіз*. 2014. Т. 16(2). С. 187-195.
9. Черваньов Д. М., Нейкова Л. І. Менеджмент інноваційно-інвестиційного розвитку підприємств України: монографія. Київ: Знання-КОО. 1999. 514 с.
10. Юринець З. В., Круглякова В. В., Петрух О. А. Інноваційно-інвестиційна політика держави: стан та особливості розвитку. *Збірник наукових праць Мукачівського національного університету. Економіка та управління національним господарством. Економіка і суспільство*. 2016. Вип. 4. С. 108-113.

REFERENCES

1. Aranchij, V. I., Zorya, O. P., and Golban, T. T. (2019). Strategichni napryami investicijno-innovacijnogo rozvitku agrarnogo virobnictva na galuzevomu ta gospodarskomu rivnyah. (Strategic directions of investment and innovation development of agricultural production at the sectoral and economic levels). *Prichornomorski ekonomichni studiyi*, 45, 33-38. [in Ukrainian].
2. Dacij, O. I. (2011). Finansove zabezpechennya innovacijnoyi diyalnosti v agropromislovomu kompleksi Ukrayini. (Financial support of innovative activities in the agro-industrial complex of Ukraine). *Problemi investicijno-innovacijnogo rozvitku*, 1, 65-76. [in Ukrainian].
3. Ilyina, K. O. (2009). Kategorialnij aparat innovacijnoyi teorii yak fundament zarodzhennya innovacijno-investicijnoyi modeli rozvitku v ukrajinsku ekonomichnu sistemu. (The categorical apparatus of innovation theory as a foundation for the creation of an innovation-investment model of development in the Ukrainian economic system). *Naukovij visnik NLTU*, 19.4, 256-264. [in Ukrainian].
4. Lizhnik, Yu. B. (2011). Dinamika investicijno-innovacijnoyi diyalnosti pidpriyemstv Ukrayini (Dynamics of investment and innovation activities of Ukrainian enterprises). *Visnik Nacionalnogo universitetu vodnogo gospodarstva ta prirodokoristuvannya*, 2(54), 123-130. [in Ukrainian].
5. Marmul, L. O., and Ksonzhik, I. V. (2011). *Investuvannya innovacijnogo rozvitku harchovih i pererobnih pidpriyemstv* (Investing in innovative development of food and processing enterprises). Mykolayiv. [in Ukrainian].

6. Rosohata, A. S. (2014). Formuvannya metodichnogo aparatu prognozuvannya napryamiv innovacijnoyi diyalnosti promislivogo pidpriyemstva. (Formation of a methodical apparatus for forecasting directions of innovative activity of an industrial enterprise). *Ekonomika i upravlinnya*, 2, 15-121. [in Ukrainian].
7. Fedulova, L. I. (2020). Investuvannya v cifrovu ekonomiku: globalni tendenciyi ta praktika Ukraini. (Investing in the digital economy: global trends and the practice of Ukraine). *Ekonomika ta derzhava*, 4, 6-13. [in Ukrainian].
8. Hariv, P. S., and Mikityuk, P. P. (2014). Analiz stanu innovacijnogo rozvitku promislivih pidpriyemstv ta shlyahi jogo stimulyuvannya. (Analysis of the state of innovative development of industrial enterprises and ways of its stimulation). *Ekonomichnij analiz*, 16(2), 187-195. [in Ukrainian].
9. Chervanov, D. M., and Nejko, L. I. (1999). *Menedzhment innovacijno-investicijnogo rozvitku pidpriyemstv Ukraini*. (Management of innovation and investment development of enterprises of Ukraine). Kyiv: Znannya. [in Ukrainian].
10. Yurinec, Z. V., Kruglyakova, V. V., and Petruh, O. A. (2016). Innovacijno-investicijna politika derzhavi: stan ta osoblivosti rozvitku. (Innovation and investment policy of the state: state and features of development). *Ekonomika i suspilstvo*, 4, 108-113. [in Ukrainian].

Ihor Stefaniv

PhD in Economic Sciences, Associate Professor, Department of Financial Technologies and Banking Business, West Ukrainian National University, Ukraine

INVESTMENT POLICY OF THE ENTERPRISE**Abstract**

Introduction. The state of development of the economic system of Ukraine, the need to function in the conditions of martial law requires enterprises to search for more effective mechanisms for managing their own business, to achieve their goals faster, optimizing asset management processes, improving technological aspects of activity, effectively managing information. The increased level of riskiness of economic activity requires significant changes in the resource management system in order to ensure the stability of the production of goods and the processes of providing services in order to obtain an optimal level of profit. One of the areas of activity that can normalize profitability under conditions of uncertainty is investing.

Working under the conditions of a reduced level of demand, trying to preserve the stability of economic processes, economic relations with the rest of the business entities enterprises maximize their own efforts to maintain stable sales volumes and the amount of their own income, constantly searching for optimal forms of capital management, ensuring a relative level of financial stability.

Goal. The purpose of the research is to find ways to optimize the processes of managing investment activities, financial, material and informational resources to ensure the sustainability of economic processes.

Methodology. The methods of analysis and synthesis, generalization and comparison, scientific abstraction were used in the process of work.

Results. The article evaluates the effectiveness of capital management processes, outlines the main forms of investment activity, methods of resource concentration, directions for increasing the turnover of enterprise assets.

The factors that influence the effectiveness of investment processes, the formation of investment policy and the acceleration of the turnover of resources are identified. Assessment of the needs of financial resources for the implementation of investment projects, forms of use of loan capital is carried out. The forms of optimization of investment activity of enterprises, methods of selection and concentration of resources, directions of increasing the level of their liquidity are outlined. The effects that can be obtained as a result of the implementation of individual investment projects are defined. Attention is focused on the ability of investments to ensure the stability of the company's financial system and ensure sustainable development. The need to solve the problems of information provision of investment activity, selection of methods of obtaining information, forms of its management is noted.

The directions for the development of the scientific potential of enterprises, the forms of its use and the components of the optimal system of resource management are defined.

The forms of influence of investment processes on the level of profitability of activity, liquidity of assets and solvency, methods of optimizing the turnover of assets, forms of increasing the efficiency of activity due to the introduction of innovations are outlined.

Keywords: investments; innovations; profit; risks; economic activity; turnover of capital; liquidity; solvency; profitability.

Cite as: Stefaniv, I. (2023). Investment policy of the enterprise. *Economic analysis*, 33 (4), 175-181. DOI: <https://doi.org/10.35774/econa2023.04.175>